

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Εὐγνώμονος Ληστοῦ (12ῆ Ὀκτωβρίου)

«Ὁ Ἄγνωστος Εὐγνώμων Ληστής τοῦ Κ' αἰῶνος»

Ἔπως εἶναι γνωστόν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας τιμᾷ κατ' ἔτος τὴν 12ην Ὀκτωβρίου τὴν Μνήμη τοῦ Ἁγίου Εὐγνώμονος Ληστοῦ, ὁ ὁποῖος ἓνα βῆμα πρὶν ἀπὸ τὸ κατώφλι τῆς Αἰωνιότητος, ὡμολόγησε τὴν θεότητα τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ ἐν μετανοίᾳ καὶ αὐτομεμψίᾳ καὶ εἰσηλθε πρῶτος εἰς τὰς φωτεινὰς Αὐλὰς τοῦ Κυρίου.

Ἐκτοτε, καὶ παρὰ τὴν ἐμπιστοσύνη στὶς κρίσεις μας καὶ τὶς συν-ακόλουθες κατακρίσεις μας ἐναντίον τῶν διαφόρων «ληστῶν» τῆς ζωῆς, ἡ Πανευσπλαγγνία τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ «καταδιώκει» τὸ ἀπολωλὸς πρόβατό Του, διότι «οὐ θέλει τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ», ἕως ὅτου αὐτὸς ἐπιστρέψει στὴν Πατρικὴ Ἀγκαλιὰ καὶ συμμετάσχει στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου.

Ἐνας «Ληστής» τῶν ἡμερῶν μας προκαλεῖ σεισμὸ στὶς καρδιὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προσεύχονται πάντοτε «διὰ τοὺς μηδέποτε προσευχομένους» καὶ μετανοοῦν ἀντὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι «οὐδέποτε μετανοοῦν», διότι ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι «ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει» καὶ ὅτι τὸ Μυστήριον τῆς Εὐσπλαγγνίας τοῦ Θεοῦ εἶναι μία Ἀνεξιχνίαστος Ἄβυσσος.

Ὁ «σεισμὸς» γιὰ τὸν σύγχρονό μας «Ληστή» γίνεται ἰσχυρότερος, διότι μᾶς παρέδωσε τὴν «αὐτοβιογραφία» του, ἢ ἴσως τὸ «συναξάρι» του, ὀλίγο προτοῦ νὰ πέσῃ ὀρμητικὰ στὸ Στήθος τοῦ Ἀναμένοντος Πατέρα καὶ δεχθῆ τὸν σωτήριο Πατρικὸ Ἄσπασμὸ μέσα στὸ Φῶς τῆς Βασιλείας.

Τὸ «Συναξάρι» τοῦ «Ἄγνωστου Εὐγνώμονος Ληστοῦ τοῦ Κ' αἰῶνος» βρέθηκε στὸ τρυπημένο ἀπὸ τὶς σφαῖρες σακκάκι ἐνδὸς στρατιώτου, ὁ ὁποῖος συνάντησε τὸν θάνατον στὴν Ρωσία, σὲ μία ἀπὸ τὶς μάχες τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Εἶναι ἓνα «Ἀποχαιρετιστήριο Γράμμα», τὸ ὁποῖο δὲν ἀπευθύνεται στοὺς οἰκείους του, ἀλλὰ στὸν ἤδη Οἰκεῖο του Θεοῦ, καὶ τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸ βιβλίο: «Θαύματα στοὺς Δρόμους τοῦ Πολέμου», ἀφιερωμένο στὴν 60ῆ ἐπέτειο τῆς νίκης τῶν Ρώσων κατὰ τῶν Γερμανῶν τὸ 1945 καὶ ἀποτελεῖ συλλογὴ θαυμαστῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα συνέβησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Πολέμου. Ἐκδόθηκε στὴν Μόσχα μετὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Πατριαρχείου.

* * *

«Ἀντίο, ὀλοδικέ μου Θεέ...»

Ἄκουσε, Θεέ... Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν μίλησα μαζί Σου, ἀλλὰ σήμερα θὰ ἤθελα νὰ Σε χαιρετίσω...

Ξέρεις... Ἀπὸ μικρὸ πάντα μοῦ λέγανε ὅτι δὲν ὑπάρχεις... Κι ἐγώ, ἀνόητος, τὸ πίστεψα...

Καὶ ὅμως ἀπόψε κοίταξα, ἀπὸ μία ὀπὴ ποδ εἶχε ἀνοίξει μία νάρκη, τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα ἀπὸ πάνω...

Καὶ ξαφνικὰ κατάλαβα, ἀτενίζοντας τὴ λάμψη τους, πόσο δεινὴ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ἀπάτη...

Δὲν ξέρω, Θεέ, ἂν θὰ μοῦ δώσεις τὸ χέρι Σου, ἀλλὰ θὰ Σοῦ μιλήσω καὶ Σὺ θὰ καταλάβεις...

Δὲν εἶναι περιέργο, ποῦ μέσα στὸν φρικτὸ ἄδη, ξαφνικὰ ἀνακάλυψα τὸ Φῶς καὶ Σε γνώρισα;...

Ἄλλο δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα, μόνο αὐτό, ὅτι χαίρομαι ποῦ Σε γνώρισα...

Τὰ μεσάνυχτα μᾶς ὀρίσανε γιὰ τὴν ἐπίθεση, ἀλλὰ δὲν φοβᾶμαι: μᾶς βλέπετε ἀπὸ ψηλά...

Τὸ σῆμα!... Λοιπὸν, πρέπει νὰ φύγω... Ὠραῖα ἦταν μαζί Σου...

Ἦθελα ἀκόμη νὰ πῶ, ὅτι ὅπως ξέρεις, ἡ μάχη θὰ εἶναι δεινὴ, καὶ ἴσως αὐτὴ τὴ νύχτα νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα Σου...

Ἄν καὶ μέχρι τώρα δὲν ἤμουν φίλος Σου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψεις νὰ εἰσέλθω ὅταν ἔρθω;...

Ὁμως, μοῦ φαίνεται, κλαίω...

Θεέ μου, βλέπεις, τί συνέβη σὲ μένα...

Τώρα ἀνέβλεψα...

Ἀντίο, ὀλοδικέ μου Θεέ... Φεύγω... Καὶ ἴσως νὰ μὴν ἐπιστρέψω...

Τί παράδοξο ὅμως, τώρα δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο!...

Ἀλέξανδρος Ζατοέπα

1944